

Semper Fi

QPO

Semper Fi

Nelly van Dijk

Inleiding

Ik ben Nelly van Dijk ,70 jaar , getrouwd met Theo en wij wonen in de provincie Flevoland.

Dit is mijn tweede bundel over de Mariniers.

In de loop der tijd heb ik mariniers leren kennen

en ik zie aan hun gezicht en lichaamstaal dat zij het niet makkelijk hebben gehad , vandaar dat ik hun verhalen ben gaan lezen en zo tot een boek gebracht.

Verhalen die ik toegezonden krijg en hier in het boek verwerkt..

Geschreven van, door en over Mariniers wat zij hebben mee gemaakt in hun beroep als Marinier.

Verhalen, gedichten die je raken

Respect voor de mariniers en een ode aan hen die zijn omgekomen

Ik wens U dan ook veel lees plezier

De foto van de omslag is van een schilderij die een vriendin van ons heeft geschilderd voor Theo.

Haar naam is Daphne Brouwer

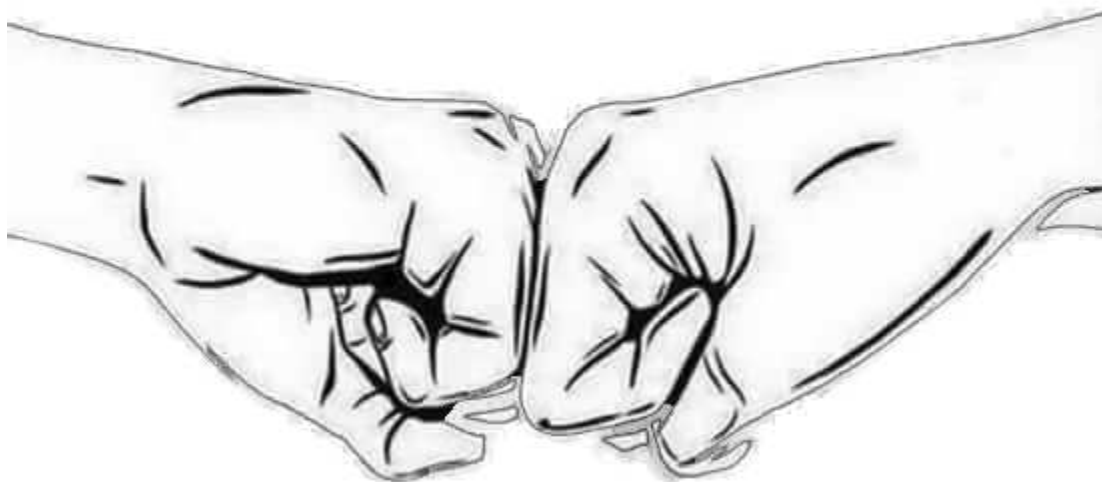

Nelly van Dijk

Inhoud

- 1-Erehaag
- 2-Melden
- 3-Overtuiging
- 4-De papoea soldaat
- 5-Broederband
- 6-Naar de Maasbruggen
- 7-Wuustwezel
- 8-Sloep aan wal
- 9-De punt
- 10-Saamhorigheid 2017
- 11-Droplullen
- 12-Jongens werden mannen
- 13-De Rooie brug
- 14-Houten schepen
- 15-Marinier
- 16-Uitspraken van mariniers
- 17-Nieuwjaarsduik 2017
- 18-Goede nacht
- 19-Tukkers
- 20-Gemakzucht
- 21-350 Jaar
- 22-Waar heeft de marinier gevochten
- 23-Requiem voor een marinier
- 24- Oeroezgan 2008 Marinier adopteert Fubar
- 25- Mariniers doen bergraining Schotland
- 26- Van Genthkazerne
- 27-Erwtensoep
- 28-Er is meer
- 29- Corpo Nostra Patria,
- 30- Eerste vrouwelijke marinier 2
- 31-Ladies Night zonder dames in de kazerne
- 32-Marinier in ruste
- 33-Nieuwjaarsduik 2018
- 34-Mijmering
- 35-Hagepreek
- 36-Nieuw Guinea
- 37- Ada Setan di Holandia
- 38-Oefening Doria Salute
- 39-Eens marinier, altijd marinier
- 40-Mariniers hebben ons gered
- 41-Het Mariniersmonument
- 42-Rotterdam moeten mariniers laten gaan
- 43-43 mariniers
- 44-Korpsgeest
- 45-Mariniers Jargon
- 46-Terug in de tijd na video chat
- 47- Mariniers Compagnie Caribisch Gebied
- 48-De laatste Zwarte Duivel

- 49-Mariniers op zending
- 50-Marinier ben je altijd
- 51-Vijftig Mariniers in actie bij Vu mc
- 52-Mariniers in actie
- 53-Mariniers krijgen grote rol in Rotterdam
- 54-Mariniers Tram
- 55-Bruisend Rotterdam
- 56-Respect
- 57-Rotterdamse jongeren op rechte pad
- 58-Mariniers op Aruba
- 59-Een ezel
- 60-Er is meer
- 61-Lieve Marcelle
- 62-Het soldaten leven van een marinier
- 63-Korps in Rotterdam
- 64-Slotwoord

1-Erehaag voor 100-jarige oud marinier Hotze

30 september 2016

De 100-jarige oud marinier Hotze de Jager wilde nog één keer naar de musical Soldaat van Oranje, de tijd schrijdt ten slotte langzaam voort.

Toen oud mariniers daarvan hoorden, wilden ze dat niet onopgemerkt laten voorbijgaan. In enkele minuten meldden zich ongeveer twintig andere oud mariniers aan om een erehaag te vormen voor het theater. Geen van hen kende Hotze persoonlijk, maar ze beschouwen hem als Marinier van Oranje. Over hem had ook een boek, een film en een musical gemaakt kunnen worden. Hij meldde zich aan bij de mariniers, vocht in Nieuw Guinea en raakte gewond. Toen hij na een gevaarlijke tocht met een schip terug in Den Helder kwam, was net de Tweede Wereldoorlog begonnen. Hij raakte gewond bij een bombardement, werd krijgsgevangene gemaakt, maar wist te ontsnappen. Dat gebeurde daarna nog eens twee keer.

De hele oorlog wist hij uit handen van de Duitsers te blijven en zat daarbij in het verzet en de Binnenlandse Strijdkrachten. Na de oorlog bleek Hotze te veel verwondingen te hebben opgelopen voor actieve dienst bij de mariniers en werkte voor defensie. Vervolgens zette hij zich in voor getraumatiseerde militairen, naar aanleiding van wat hij tijdens de oorlog had meegemaakt. Hij was één van de oprichters van wat nu het Veteraneninstituut is. Daarom stonden de mariniers voor hem klaar in erehaag voor de ingang van het theater in Katwijk. Hotze wist alleen dat 'ze een verrassing voor hem hadden'.

Laatste update: 30 september 2016 om 12:50

2-Melden

Een Marinier meldt zich om U te dienen Heer
ik diende bij mijn leven in een hel
gegund is mij helaas geen tijd van leven meer
want het einde kwam voor mij toch nog veel te snel

Geschreven voor Marinier Vogt, gesneuveld bij het Jamoer meer, NNG, 1961

3-Overtuiging!

Jij bent geen marinier door een blauwe broek met een rode bies
als jij het marinier zijn niet "voelt", is dat slechts scherts
als het marinier zijn in je wezen is geëst

Door Mac Mootry

4- De Papoea soldaat

Jij naïeve man uit rimboeland, jij trouwe kameraad
wij waarderen je, al was je "slechts" Papoea Soldaat
met je zorgeloosheid en je steeds spontane lach
jouw begrip heeft ons veel vriendschap gebracht
vaak argeloos, zagen wij geen naderend gevaar
jij waarschuwde en dekde ons, zonder misbaar
steeds was jij zeer nabij, steeds was jij paraat
beschermdde jij je maat, als iedere goede soldaat
Jij had je leven veil voor een Vorstin en haar land
doch zij, zij schoven je verraderlijk aan de kant
mariniers konden daar helaas niets meer aan doen
ook wij vonden dat verraad, buiten ieders fatsoen
wij hebben verdriet om jou, jij trouwe kamraad
wij gaan, wij hebben te gehoorzamen als soldaat
vergeten zullen wij je echter nooit, dat zal blijken
Nieuw Guinea zal voor immer op ons Vaandel prijken

Mac Mootry
Verdriet om vriendschap
Kampong Wey, NNG, 17 Augustus 1962

5-De broederband van een marinier

Een marinier zal 1000kilometer door modder, prikkeldraadversperringen en
gebroken glas kruipen
om een mede marinier of een familielid van een marinier te helpen
zelfs als zij elkaar nog nooit hebben ontmoet

6-Naar de Maasbruggen

Heel even kijkt meneer Meerman om zich heen. Hij recht zijn colbert en nipt aan zijn glas water. Dan draait hij zijn blik terug en vertelt: “Ik was gestationeerd in de kazerne op het Oostplein.” Er vaart iets droevigs in zijn ogen als hij zich de meidagen herinnert waarin hij zijn onschuld verloor en een oorlog in gezogen werd die hij noch enig andere Nederlander had verwacht.

“Op donderdag waren we nog wezen passagieren tot tien uur ‘s avonds.”

Passagieren is jargon onder mariniers voor een avondje stappen en lol maken.

“Om half vier ‘s nachts maakten ze ons wakker. We kregen een jas over onze schouders en een geweer in onze handen. Van toeten noch blazen wist ik en ik deed wat me verteld werd. Naar de Maasbruggen moesten we. We liepen langs het Witte Huis de Boompjes op naar de voet van de brug. Toen had je nog een muurtje dat opliep naar de brug toe. De ene helft van onze groep liep voor dat muurtje en de andere erachter. Ik liep toevallig achter het muurtje.

Waar ze zaten, weet ik niet precies maar toen die moffen begonnen te schieten waren mijn maten aan de kant van het water als eerste aan de beurt. Sergeant Van Hespens sneuvelde voor mijn ogen en er vielen nog een stuk op 12 jongens. We doken weg en vuurden terug. We zijn er tot zaterdag gebleven en toen werden we afgelost door mariniers die hun opleiding wel hadden afgerond. Wij gingen terug naar de kazerne om wat te slapen.”

Voltreffer

Veel geluk bracht die slaap hem niet. Om half zes ‘s ochtends worden de 90 mariniers in de kazerne opgeschrikt door een doffe knal. Het gebouw schudt op haar grondvesten als een bom inslaat in de flat pal naast de kazerne. Meneer Meerman grijpt zijn geweer en springt door het raam van de lange zaal op de eerste verdieping de straat op.

De kazerne wordt daarna vol geraakt en vliegt in brand. “Als die eerste bom raak geweest was, waren we er allemaal geweest. Iedereen kwam levend uit het gebouw, maar onze spullen waren verbrand. Ik had niets meer dan het uniform dat ik aan had.”

Ze gaan naar de kazerne aan de Mecklenburglaan. Van daaruit maakt meneer Meerman verder niet veel mee van de strijd. “Wij waren rekruten en hadden totaal geen houvast. Er was een sergeant bij ons en die volgden we. Patrouille lopen in de wijk terwijl maten van ons op de Maasbruggen verder vochten tegen de moffen.”

Als die eerste bom raak geweest was, waren we er allemaal geweest

Spoorwegen

Van de verdere gevechtshandelingen en de capitulatie krijgt hij niets mee. “Wij zagen vanuit Kralingen het bombardement in de verte. Voor we wisten wat er gebeurde moesten we onze wapens inleveren. Moffen hebben we niet meer gezien die dag.” Onder leiding van hun eigen officieren gaat het bataljon van meneer Meerman naar het kantoor van Unilever aan de Rochussenstraat – waar de Hogeschool Rotterdam en Omstreken nu gehuisvest is. Daar blijven ze enkele maanden, zonder iets om handen te hebben.

“Na een tijdje werd het zaakje ontbonden en stuurden ze me naar huis. In uniform; mijn burgerkleding had ik niet meer en we hadden er niets voor teruggekregen.” Als beroepsmilitair is meneer Meerman in overheidsdienst, dus al snel volgt een oproep om als brandwacht bij de Nederlandse Spoorwegen te gaan werken. “Ik wilde het dorp uit dus ik heb ja gezegd. Ik zat met allemaal militairen, een man of twintig bij station Utrecht.” Het bevalt hem bij de spoorwegen dus hij meldt zich aan bij de treindienst waar hij goederenconducteur wordt.

“Ik heb mijn leven te danken aan de spoorwegen. Gewezen militairen kregen op een gegeven moment een oproep om zich te melden: ging je als krijgsgevangene naar Duitsland. Van de spoorwegen kreeg ik een Ausweiss dat ze me niet konden missen. Ik mocht blijven, terwijl anderen afgevoerd werden.”

Nog twee oorlogen

Na de capitulatie krijgt hij een oproep om terug te keren in militaire dienst. “Na een stevige opleiding van Amerikaanse mariniers stuurden ze me direct door naar Indië. Daar was het echt oorlog voeren.” Het groentje van de Maasbruggen belandt in een tweede oorlog waar hij niet om gevraagd heeft. “Ik was inmiddels getrouwd maar zat drie jaar in Indië. Een rottijd, ik heb veel nare dingen meegemaakt.” Zijn blik dwaalt af naar een tijd die hij zich liever niet herinnert en waarover hij niet graag praat. Er lijkt zich een film voor zijn ogen af te draaien. “Ik heb geluk gehad”, zegt hij ineens. “De kogels waren niet voor mij bestemd. Niet in Indië en ook later niet in Nieuw-Guinea. Daar heb ik ook nog anderhalf jaar gevochten. Dat we naast elkaar liepen en er gevuurd werd. Stond ik vervolgens wel weer overeind en mijn maat niet. Dat heb ik twee keer gehad.” Hij is ruw en onverschillig geworden van die drie oorlogen: “Het is wel minder geworden, maar ik denk nog snel ‘het zal mijn tijd wel duren.’ Ik ben niet meer zo snel onder de indruk. De oorlog in Rotterdam was zo kort, het is bijna onwerkelijk. Maar in Indië en Nieuw-Guinea was het echt oorlog. En wat heb ik